

VAIG APRENDRE

ÀNGEL LLÀCER I MANU GUIX

I així és com ho recordo,
va ser un nen que estava perdut al desert
i amb la seva manera d'entendre les coses,
de cop se'm va obrir un univers
potser només va ser un somni
a causa dels deliris de la set
però alguna cosa dins meu es va moure
al sentir la rialla d'aquell nen.

I allà vaig aprendre
que tot depèn de mi
i que tots tenim un petit príncep a dins
només cal voler-lo sentir.
I allà vaig aprendre
que l'essencial és invisible als ulls
que aprendre a estimar i ser feliç
és el que vull.

No sé si va ser real
quan em parlava de roses i de baobabs
o de guineus que eren amics increïbles
quan es deixaven domesticar
no responia a les meves preguntes
i em regalava un silenci inquietant
em vaig anar fixant amb les coses petites
que són en realitat les importants.

I allà vaig aprendre
que tot depèn de mi
i que tots tenim un petit príncep a dins
només cal voler-lo sentir.
I allà vaig aprendre
a mirar-me el món d'una manera diferent
i això ho va fer ell.

I allà vaig aprendre a recordar
que jo també vaig ser un nen.
és el que ens passa a les persones grans,
que sovint ens n'oblidem
i allà vaig aprendre
que l'essencial és invisible als ulls
que aprendre a estimar i ser feliç
és el que vull.

I ell va ensenyar-m'ho com ningú.